

CORINT JUNIOR

VLAD, CEL MAI NEPRICEPUT VAMPIR DIN LUME

ANNA WILSON

ILUSTRAȚII DE

KATHRYN OURST

Pe când se apropiau de centrul oraşului, Vlad văzu câţiva copii. Se ascunse după un tufiş şi îi făcu semn lui Flit să se ascundă şi el.

— Ce faci acum? întrebă Flit.

— Toţi copiii sunt în drum spre şcoală, n-ai văzut? răspunse Vlad. Asta trebuie să fie. Poartă haine asemănătoare cu cele pe care le-am văzut la copiii din *Academia Veseliei*. Vreau să-i urmăresc.

— OK... aprobă Flit. Dar ce se întâmplă dacă te văd? Oamenii urăsc vampirii.

— Ştiu asta, susţinu Vlad. Mama mi-a spus-o de nenumărate ori.

Imită din nou vocea Mortemiei, zicând:

— Vampirii și oamenii sunt inamici declarați! Ne urâm unii pe ceilalți de la începutul timpului.

Se strâmbă.

— De asemenea, tot spune ceva despre un lucru care se numește „usturoi“ și care este otrăvitor pentru vampiri.

Nu că eu aș fi un vampir adevărat totuși, completă el în gând.

Se uită în sus pe deal, înspre casa lui. Totul era așa de diferit aici, în oraș, cu casele mici și frumoase, având în față grădinițe curate. Se întoarse și privi printre frunzele tufișului în care se ascunsese. Din ce în ce mai multe familii treceau pe acolo—copiii sporovăiau, râzând și alergând în fața părinților.

— Haide, Flit. Hai să-i urmărim! spuse Vlad.

Ieși din tufiș și grăbi pasul înspre copii, pe skateboardul lui. Flit îl urmă, apoi dintr-odată se ascunse în faldurile pelerinei lui Vlad.

— Hei! protestă Vlad, oprindu-se brusc. Trișezi!

— Sșșșt, spuse Flit. Mă ascund! Oamenii nu țin lilieci ca animale de companie. Și nici nu vorbesc limba liliecilor. Dar nu-ți face probleme, adăugă el. Voi fi tot timpul cu tine.

— Bine, aprobă Vlad.

Porni din nou, păstrând distanța față de ceilalți copii, dar uitându-se încotro mergeau și cum se comportau.

Unii dintre adulți mergeau purtând în lesă niște creaturi mari. Știa din lecturile lui că oamenii îi numeau câini și că îi țineau ca animale de companie. Nu putea să nu fie îngrijorat. Creaturile pe care le aveau vampirii erau bestii groaznice care te vâneau prin mlaștini și te înfulcau într-o clipă.

Vlad se opri în spatele unui copac uriaș și privi cum copiii își luau la revedere de la părinți, după care treceau prin porțile deschise ale școlii.

În curtea școlii, copiii alergau, se jucau cu mingea, săreau coarda—toate activitățile despre care Vlad citise. Cineva desenase mai multe numere pe asfalt și copiii ținău, săreau și se răsuceau în acele numere într-un mod care i se părea foarte complicat.

— Se joacă! șopti Vlad către Flit. Crezi că aș putea să mă alătur și eu?

